

משא ומתן מסוכן

- המשא ומתן בין ישראל והפלשתינאים המתנהל ויתנהל בראשות ברק צריך לעורר חרדה גם בלבם של המתפללים לסיומו ב"הסכם שלום" מהטעמים הבאים:
1. חוות דעתו של מומחה המשנה את דעתו כדי לשאת חן בעיני מעסיקו או במטרה לזכות בטובת ההנאה המזומנת לו – איננה חוות דעת אמינה. הדעה הנכונה היא זו שנאמרה לפני שהושפעה ממניעים אישיים. הגנרלים, וברק בראשם, הנחשבים כמומחים לביטחון, הסבירו לנו בזמן אמת, לפני שהפכו לפוליטיקאים החושבים על מעמדם בהיסטוריה, בממשלה ובכנסת, שאין כבקעת הירדן כדי להגן על ישראל ושלא תהיה מדינה שלישית בין ירדן לישראל בגלל הסיכון הטמון בה. היום, הם מוותרים על שליטת ישראל בירדן ומקימים את המדינה הפלשתינאית.
  2. לא הוסבר לנו מה ההבדל בין גבולות 1948, שהוכרו ע"י החלטת החלוקה של האו"מ, לגבולות 1967, שמעולם לא הוכרו ע"י האו"מ. החלטה 242 מ-22.11.67 "מדגישה שאין לרכוש שטח במלחמה" ומחייבת את נסיגת ישראל "מ(ה)שטחים שנכבשו במלחמה האחרונה", אבל אינה יוצרת הכרה בינלאומית בהם. לכן, הצפייה לדרישת הפלשתינאיים מישראל לסגת לגבולות 1948 (שהקנו להם את יפו, ואשקלון עכו ונהריה, וכל הגליל המערבי) ולהמשך מלחמתם להשגת מטרה זו היא סבירה למרות כל הסכם שייחתם עמם.
  3. אם הם מאמינים בכוחו של "הסכם השלום" לשים קץ לסכסוך בין העמים ולגרום להכרה בגבולות החדשים - אין אנו שומעים מפיהם הסבר מדוע מדינות ערב מעולם לא סמכו על הפלשתינאיים ולא על ערפאת. לא בכדי חוסיין רדף אותם בספטמבר השחור ואסאד לא רצה לראות את ערפאת. האמנם הם חושבים שרק את חתימתו אתנו הוא יכבד. אינני סובר שהם סומכים על הסכם השלום שייחתם בין ישראל לפלשתינאים, כי בכל יום הם משננים לנו שישראל חזקה (אבל במגבלות הכוח...).
  4. המסבירים האומרים לנו לסמוך על מר בטחון אהוד ברק, שאין טוב ממנו לדעת את צרכי הבטחון של ישראל, מקימים פולחן אישיות. אין עוד צורך לחשוב, אין עוד צורך להתווכח ואין אפילו צורך לדעת מה מתרחש במחנה ההסגר האמריקאי, כי יש מי שחושב עבורנו ודואג לצרכינו.
  5. זכות הציבור לדעת הנחשבת כזכות יסוד עד כדי פגיעה בפרטיות וחטוט בנושאים אינטימיים הנדונים בבתי המשפט, נמוגה בעת החשובה מכל לצבור לדעת את הנעשה בשמו ועבורו במשא ומתן על ביטחוננו וקודשי דתו.

6. כאשר מתנהל מו"מ לפשרה בבית המשפט, השופט איננו אמור לדעת את פרטיו ואת הסכמות הביניים של הצדדים. לכן, כשלון משא ומתן כזה משאיר כל צד בבית המשפט בעמדת הפתיחה שלו. לחשוב שכך אפשר לנהוג גם במשא ומתן בינלאומי – זו נאיביות מסוכנת.
7. דברי ראש הממשלה על עקרון ההפרדה בין העמים המנחה אותו בבכחינת "אנחנו כאן והם שם" אינם נכונים. ההפרדה האמיתית לפי דרכו היא: "הם – במדינה הפלשתינאית בלעדינו (שהרי אין קיום להתנחלויות שם בלעדינו), והם ביחד אתנו במדינת ישראל (שהרי אין הבדל לאומי בין פלשתינאי מטייבה לפלשתינאי משכם). נאמן לעקרונותיו היה על ברק לומר: הם, גם בטירה ובטייבה, בערה, באום אל פחם ובגליל – בפלשתינ, ואנחנו – בישראל.
8. אומרים שברק מתנגד לזכות השיבה אבל מסכים לאיחוד משפחות של אלפי ערביים. אבל, איחוד משפחות איננו חייב להביא את המשפחות משם לכאן. אפשר שהאיחוד יעשה ע"י מעבר מישראל לפלשתינ ולמדינות ערב. 35 אלף פליטים ערביים חזרו לישראל במסגרת איחוד משפחות על פי החלטת ישראל מ-1949. בעקבות הריבוי הטבעי מונים כיום צאצאיהם בישראל כ-200 אלף נפש.
9. הכמיהה לשלום איננה רק של "מחנה השלום". אבל "אחוות העמים", שסינוורה את אבותיהם הרוחניים בעבר עד שקרסה ברעש גדול, מזינה אותם גם עתה. היא לא היתה ועדיין איננה מציאותית. דינה כדין הכמיהה לשלום – שאף היא ניזונה מטעויות – של צ'מברליין והמוני האנגליים שהריעו לו עד שהגיעו מטוסי הגרמניים לעריהם..
10. האמנם מאמין ברק שהגבול בין הרובע המוסלמי לרובע היהודי בעיר העתיקה יהיה כגבול בין גבעתיים לרמת-גן? אם לאו – מדוע הוא מעניק לפלשתינאיים את השליטה בעיר העתיקה.
11. במשא ומתן לא נאמר לפלשתינאיים מה יפסידו אם לא יעשו שלום כהצעת ישראל. למשל, אם אין הסכם שלום – תרבינה ההתנחלויות ביש"ע. האמנם סובר מישהו שערפאת היה משנה את הטקטיקה של מאבקו למשא ומתן "לשלום" אילולא ראה בריבוי ההתנחלויות את קץ הסיכויים להקמת מדינה ערבית בארץ ישראל המערבית.
12. מעשיהם ומחדליהם של מנהיגי העבר אינם תקדימים ואינם מכשירים את מעשי ומחדלי ההווה.

הויתור על ארץ ישראל וירושלים איננו לרוחי ושמחת העושים במלאכה זו ואוהדיהם מרגיזה אותי אבל הידיעה שהמשא ומתן לשלום איננו מתנהל ביושרה הראויה כלפי בני עמי מדירה שינה מעיני. אינני בוטח ואינני בטוח. ואינני היחיד.